

Hodnocení diplomové práce

Jméno studenta:	Michaela L. Markvartová
Název práce:	Interpretace Platónova Symposia
Druh práce:	magisterská diplomová práce
Hodnotil:	Tomáš Nejeschleba
Druh hodnocení:	posudek oponenta
Datum:	18. května 2017

Stupeň hodnocení:	A 1 výborně	B 1- výborně mínus	C 2 velmi dobře	D 2- velmi dobře mínus	E 3 dobře	F 4 nevyhověl
	☐	☐	☐	☒	☐	☐

Bodové hodnocení:

Hodnocení (+)	Stupnice					Hodnocení (-)
	1	2	3	4	5	
Probíhaly pravidelné konzultace *	☐	☐	☐	☐	☐	Konzultace neproběhly
Znalost literatury k tématu	☐	☐	☒	☐	☐	Neznalost literatury k tématu
Kriticky hodnotí zdroje	☐	☐	☐	☒	☐	Nehodnotí použité zdroje
Obsahuje analýzu problému	☐	☐	☒	☐	☐	Nevykazuje analytické schopnosti
Dobrá logická výstavba textu	☐	☐	☐	☒	☐	Špatná logická výstavba textu
Dobrý úvod	☐	☐	☒	☐	☐	Nedostatečný úvod
Ucelený závěr	☐	☐	☐	☐	☒	Nedostatečný závěr
Správně vedený vědecký aparát	☐	☐	☒	☐	☐	Nesprávně vedený vědecký aparát
Kvalitní jazykové podání	☐	☐	☐	☒	☐	Špatné jazykové podání

* Vyplňuje jen vedoucí práce.

Kontrola plagiátorství:

Oponent nekontroloval práci v systému theses.cz.

Slovní hodnocení:

Michaela L. Markvartová se ve své magisterské diplomové práci zabývá Platónovým dialogem *Symposion*, který bezesporu patří mezi nejznámější a nejinterpretovanější díla nejen Platónova, ale i celých dějin filosofie. I z tohoto důvodu se jedná o téma velmi obtížné na zpracování, neboť předpokládá důkladnou znalost nejen zdrojového textu, ale i různých interpretačních pozicí. Proto bych považoval za vhodnější soustředit se jen na nějaký výsek či dílčí problematiku, než pokusit se pojednat o dialogu jako celku. Michaela Markvartová nicméně volí onu druhou variantu. Zákonitě pak spíše referuje, než analyzuje.

V „úvodu do problematiky“, které je první kapitolou práce, se zabývá spíše kontextem dialogu, přičemž de facto parafrázuje několik vybraných autorů, kteří o dílčích kontextuálních tématech pojednávají: Aleš Havlíček, Tomáš Hejduk, Michel Foucault, Martha Nussbaumová, Giovanni Reale. S jejich pomocí, aniž by své zdroje kriticky hodnotila, načrtává pro dialog jistě důležité pozadí: problematika dialogu jako formy; řazení Platónových dialogů; přístupy k interpretaci; historický kontext homosexuality a pederastie. Na některé momenty, formulované v tomto úvodním, rozsáhlém oddílu, pak následně navazuje ve své interpretaci dialogu.

Na této druhé, stěžejní části práce oceňuji především fakt, že Markvartová se vyhýbá převyprávění obsahu dialogu (tato skutečnost jí byla vytýkána v posudku na první, neobhájenou diplomovou práci). Soustředí se na jednotlivé části dialogu podle jejich mluvčích, které představuje prostřednictvím interpretací několika vybraných autorů: Hamilton, Hunter, Vernant, Sheffield, Hobza, Nehamas, Reale, Naugle. Směřuje k podstatě klasické interpretaci (aniž by se kriticky vyrovnala s interpretačními pozicemi, které načrtává v první části práce), podle níž je vrcholem dialogu Diotimina řeč. Jejím aspektem je zdůraznění dualismu jakožto klíčového momentu v Platónově myšlení. Jednotlivé interpretační pozice příliš kriticky neanalyzuje, sice uvádí rozdíly, ale přiklání se tu k jedné, tu k druhé, případně mezi nimi osciluje s pomocí ne příliš akademického způsobu vyjadřování, jako např. „něco by na tom mohlo být“ (str. 50).

Právě jazyková stránka práce není příliš uspokojivá. Markvartová se místy uchyluje k hovorové formě, např. „otočil názor o 180 stupňů“ (str. 52); „tvrdě intelektuální pohled“ (str. 42); nehledě na stylistické poklesky, např. nadměrné užívání vazby „zastává názor, že“. Používá nepřiměřené rétorické výzvy: „Koho si vyberete vy?“ (str. 55); „Mohla se tímto inspirovat křesťanská morálka?“ (str. 52).

V práci se objevují i argumentační chyby, např. věta „Idea krásy je viditelná“ (str. 9) je nesmyslná. Markvartová se nevyhnula nevhodným estetickým soudům („kniha Aleše Havlíčka... krásně shrnuje strukturu“, str. 11), neorganickým analogiím (odkaz na Wittgensteina na str. 12), či podivným aktualizacím založeným na domněnkách bez jakékoli empirické evidence (spojení neexistence sexuální výchovy s růstem bulimie a anorexie, str. 26).

Za problematický považuji závěr práce, kterému předchází souhrn práce; zjevně příliš nerozlišuje mezi závěrem a souhrnem. Samotný „Závěr“ je složený z pěti na sebe nenavazujících odstavců a obsahuje podivnou proklamativní kritiku filosofie (zřejmě empirické tradice), která odmítá přijmout

nadsmyslovou zkušenost. Zhušťuje se do nesrozumitelného výkřiku: „Proč existují odvětví filosofie, které se snaží tuto myšlenku vyvrátit? Není to náhodou, protože pokud tito filosofové nedokážou něco vysvětlit s pomocí vědy a rozumu, a raději místo uznání svojí vlastní nevědomost (sic!), celou tuto ideu zavrhnou?“

Takové vyjádření vzbuzuje pochybnosti o dostatečné kvalifikaci autorky jakožto potenciální absolventky magisterského studia filosofie, snad je však lze přičíst únavě při dopisování textu, proto práci doporučuji k obhajobě, ale hodnotím ji **známkou D**.

doc. PhDr. Tomáš Nejeschleba, Ph.D.